

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

5. A præceptis Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

quia-totam æternitatem hyeme
hac transactâ in suo vigore, præ-
mio sempiterno coronata perma-
nebunt.

Modò, inquit, cornu popu-
li sui humile est in trituris, in tri-
bulationibus, in tentationibus,
in tunctione pectorum; sed exal-
tabitur, quando vinceret Do-
minus, & ortus fuerit sol iustitiæ
Christus, de quo dicitur vobis,
qui timetis Dominum: orietur
sol iustitiæ, & sanitas in pennis e-
jus: ipse erit æstas nostra: modò
fructus per hybernum in radice
non apparent; æstas procedit, vita
illius clarificatur, procedit honor
filiorum, vestitur vitis in facie, ex
eo quod habet in radice: ibi est
radix tua, ubi est fides tua; ubi
est spes tua, & charitas tua; cum
Christo scilicet in Deo; in quo
vitam nostram absconditam dicit
S. Paulus: & cum Christus appa-
rebit vita nostra, tunc cum illo
apparebimus in gloria.

Coloss. 3.

13. Nec est admittenda animi cir-
ca promissa quædam hallucinatio;
quasi vel propter Dei erga nos
mutationem, aut rerum in pejus
abeuntium difficultatem vacillet
fides; cum ut in Abrahamo, Jo-
sepho, & Tobia in Dei promif-
sis firmitate animi confisis, om-
nia, quæ sperabant, impleta videa-
mus: ut rectè notat S. Chryso-
stomus. Omnium carni & san-
guini adherentium voces sunt:

Licet res
tuæ in pe-
ius abire
videantur,
L. de Comp.

Ubi est spes vestra? Ecce omni-
a votis vestris contraria evenerunt.
Expecta finem, Deumque in pro-
missis suis fidelem reperies.

B. Margareta Columnensis
paulò ante mortem pro ingenti-
bus doloribus, quibus diu exer-
cita fuerat, Deo gratias agens, vel
eo titulo Deum in se beneficium
deprædicabat; quòd multam pa-
tiendi materiam subministrasset,
spiritumque suum in libertatem
asseruisset, juxta Christi promif-
sa, quibus innixa mala in bonis
reponebat: unde sæpe rogabat
adstantes, ut Deo supplicarent,
ne velhilum è doloribus imminu-
eret; sed augeter potiùs: ut pudor-
is & confusionis expers coram
illo ex hac vitâ discedens compa-
reret.

5. Stimulus à præceptis Dei.

DEI voluntas duobus modis
spectari à nobis potest: aut
aliquid præcipiens sub peccato;
aut solum indicans rem aliquam
sibi gratam, acceptamque furu-
ram; nullam tamen culpam con-
trahendam si omittatur: Atque
hoc postremum ad animam Dei
amantem exstimulandam satis ef-
fe, nemo est qui dubitet. Cur,
quæso, cum Deus aliquid præci-
piens, aut à nobis fieri desiderans;
nobis, non sibi studeat, & com-
Rrrr 2 modet;

14.

5. A præ-
ceptis Dei.
Duplex
Dei volu-
tas, impe-
rans &
suadens.

modet; nos eodem modo, ut Deo gratificemur, ejus voluntati non obsecundemus? Nihil, inquit S. Augustinus, Deus jubet, quod sibi prodest; sed illi, cui jubet: ideo verus est Dominus, qui servo non indiget. & quo servus indiget: & tamen amicitiam suam nobis offert, qua melius excogitari nihil potest; si ejus jussis obtemperemus. Vos amici mei estis, inquit, si feceritis ea, quae mando vobis. Quod admirans idem S. Augustinus exclamat: O magna bonitas Dei, cui cum pro conditione reddere debeamus obsequia, utpote servi Domino; famuli Deo, subiecti potenti, mancipia redemptori, amicitiarum nobis praemia repromittit, ut à nobis obsequia debitae servitutis extorqueat.

*Joan. 15.
Serm. 3. de
verbis Do-
mini.*

15.
*Præcepta
servanda
ex chari-
tate.*

In sent.

Psalm. 140

1. Joan. 4.

Amor ad hæc præcepta observanda adferendus est, non timor. Nam, ut idem ait, nemo invitus bonum facit, etiamsi bonum est, quod facit; quia nihil prodest spiritus timoris, ubi non est spiritus charitatis. Multi ne progrederentur ad illicita, acceperunt compedes, compede sapientiae, compedes verbi Dei: quare illos Psalmista dicit alligari vinculis, sed ferreis, & non aureis: ferrea sunt, inquit S. Doctor, quamdiu timent; ament & aurea erunt: timor tormentum habet, ideoque vinculum ferreum est, per quod

pervenitur ad aureum, quia charitas superveniens foras mittit timorem. Nondum diligunt justitiam, sed timent poenam, & timendo poenam jam acceperunt compedes; & in vinculis ferreis erudiuntur; à timore incipiunt, finiunt in amore. Ipse præterea contra Cælestinum scribens; nullum præceptum amanti ait videri difficile. Et provocat ad experientiam, ut quicumque invenit laborem in præcepto, ad imperandam facilitatem oret, & mitigata omnia reperiet. Aperiat os cum Propheta, & dicat: Os meum aperui, & attraxi spiritum; quia mandata tua desiderabam. Non ut in cognoscendi desiderio subsisterem; sed, ut gratiâ alas subministrante, ad eorum perfectam observationem transvolarem: sciens, quia tu mandasti mandata custodiri nimis. Aperuit os confitens, quod per se ipse non faceret, & attraxit unde faceret. Nihil enim aliud orat, quam ut præcepta, quae Deus imponit jubendo, implere faciat adjuvando. Propterea subjungit: Illumina faciem tuam super servum tuum, quasi diceret: Manifesta tuam subveniendo & opitulando praesentiam. Infunde charitatem, cujus ope, sine angustijs, via quoque ambulatur angusta: Scribe legem tuam in cordibus mortalium, non quam memoriâ teneant, & vitâ

ne-

Psalm. 118.
conv. 12.
negligant; sed quam sciant intel-
ligendo, faciant diligendo, in la-
titudine amoris, non in timoris
angustijs; quem servilem appel-
lat Apostolus: alius est enim ti-
mor castus permanens in sæculū
sæculi, quo timetur offendi, qui
amatur: aliter quippe timet adul-
tera virum suum, aliter casta: ad-
ultera, ne veniat; casta, ne deserat.
Hunc timorem petebat David,
dum dixit: Statue servo tuo elo-
quium tuum in timore tuo.

17.
Rosa apud
gentiles o-
bedientia:
l. 2. de Isaac
Quam potens autem sit hic a-
mor & timor, ad mandatorum
observationem; patet ex ijs, quæ
in profanis cordibus tam amor,
quam timor profanus potuit. Si
Nictam audimus, apud Chasios
tanta viguit obedientia, ut vel ad
unicum magistratū nutum se de-
rupibus præcipites darent; in a-
quas vel flammis morte contemp-
tā desilirent. Admiratus est id
Campaniæ Comes Henricus in
gente Persicâ ad montem Antil-
banum confidens: ad cuius Prin-
cipem cum divertisset; is, ut suo-
rum ad obediendum alacritatem
ostentaret, nominatim in supre-
ma turri cum alijs excubantem
evocavit; qui continuò è turri
desiliit, & obtritus vitam finijt:
cumque alios eodem modo Prin-
ceps evocare pararet, obstitit co-
mes, & precando ne id faceret,
vix tandem obtinuit.

Scipio Africanus major, ostē-

dens trecentos Romanos milites
sefe exercētes, & præterea turrim
præcellam mari imminentem ait:
Nullus horum est, qui non con-
scensâ istâ turri, semet continuò
ex illa in mare præcipitaturus sit,
si jussero. Sapienter cum Pachomio
ratiocinari possumus, cum
unicus Dei nutus tantum supra
mortalium Principum jussa emi-
neat, quantum infinita ejus Ma-
jestas illos antecellit; ejus timo-
rem & amorem ad alacritet quæ-
libet ejus jussa capeßenda plus
virium, si ut par est apprehenda-
tur, habiturum esse.

Plutarchus
ad Rom.
Apop.

6. Stimulus à pulchritudine virtutis.

Geminam de virtute senten-
tiam pronuntiarunt Eth-
nici. 1. Tantum ejus esse pulchritu-
dinem, ut si oculis conspici posset,
mirabilem sui amorem in animis
nostris excitaret. 2. Illam esse in
monte constitutam, & non nisi
per ardua & confragosa magno la-
bore ad illam ascendi: commu-
nique ore circumferēbant *χαλε-
πὰ ἰὰ κατὰ*: difficilia, quæ pul-
chra.

Consentit huic pronuntiato
doctrina Christi, qui Rex justiti-
æ, sive virtutum dicitur, quòd
in ejus regno non sanguis; sed
virtus nobilitet; & sola honoris

Rrrr 3 &